

Leif Woxlin

Falsk hand med döden

Förlaget Orda
Deckare

Norrlandsdeckare

Böcker i romanserien

En Hälsingedeckare

- om kriminalpoliserna i Hudiksvall:

Dödligt Mönster, 2003

Sommarens Hot, 2005

Rum för Mord, 2006

Död på Flygplatsen, 2007

Mördaren gör Intrång, 2008

Döden på Dellen, 2009

Föremål för Mord, 2010

Berget, vattnet, blodet, 2011

Krypterad Eld, 2013

Leif Woxlin

Falsk Hand med Döden

Förlaget Orda

Alla likheter med verkliga personer
kan vara högst avsiktliga.
Även att högst verkliga personer
kan förekomma.

En Hälsingedeckare

© Leif Woxlin 2014
Förlaget Orda

Omslagsmålning
Rose-Marie Klintman
www.rmk.nu

ISBN 978-91-7553-929-4

Tryckt i Polen 2014

Prologer

Sammanträffanden

Det var som att han befann sig i en ny tid, eller en parallell tideräkning. Eller att hjärnan var på upphällning och plötsligt började visa bilder som inte fanns.

Första tecknet var att bilarnas registreringsnummer började anta varianter av hans egna initialer. Ibland var det klockrent (HJZ) och ibland anagram som JZH och HZJ. Närallgande kombinationer förekom, som HHZ och HJJ, och liknande former och associationer.

Det var för många på för kort tid för att det skulle vara normalt.

Det andra tecknet uppenbarade sig på hockeyarenan i Gävle.

*

Plats och händelse: Gavlerinken och hemmamatch för Brynäs.

Han hade löst in sig för att skaka av sig förföljaren och tog sin tillflykt till trängseln på ståplatsläktaren. Förföljaren syntes inte längre till, men en bit bort i folkhavet, i halvcirkeln bakom målburen, fick han istället en skymt av *Ansiktet*.

Under första pausen var han tvungen att försöka komma närmare. I kön till korvförsäljningen hamnade han strax bakom ryggtavlan. Känslan var märklig och obehaglig.

Det skulle visa sig att personen kommit till arenan i en bil som inte var hans egen. Han hade fått skjuts, och det av någon som skulle föra spåret vidare till Karlstad.

*

När han ringde upp *Ansiktet* var det för att få resan till Karlstad bekräftad. Eftersom det krävdes en hel del förberedelse, behövde

han skaffa förvisning.

Det var en mansperson som svarade, men det var inte *han*. Efter ett tag förstod han att det kunde vara en släkting till hustrun. Frun var inte tillgänglig, hon var inlagd på sjukhus.

*

Tågbiljetten till Karlstad köpte han på en resebyrå. Han hade sedlar så det räckte. Likaså betalade han taxin till hotellet kontant och i receptionen frågade han om de fortfarande accepterade papperspengar. Receptionisten var en mycket vacker kvinna och hade det inte varit för situationen skulle han gjort mer än bara besvara leendet.

Han checkade ut långt innan hotellfrukosten öppnade.

*

Vid restaurangen dröjde han sig kvar vid ingången, utan att någon serveringspersonal uppenbarade sig. Han hann få överblick över lokalen och det var inte många gäster.

Viktigare var att uppgiften stämde, den som han fått. Han hade kommit till rätt plats. Redan när han öppnat dörren hade han upptäckt honom. Känslan var minst lika överväldigande som i Gävle.

I grunden var det skrämmande, som om naturen spelade honom ett spratt. Alla attributen fanns där, alla kännetecknen och dragen. Samma vesslelika leende och ögonen som kisade när han pratade, den bredaxlade hållningen och de knotiga kindbenen. Det var precis han själv, det var som att han såg sig själv på film och det var ingen vacker känsla.

Mannen pratade oavbrutet och tittade inte upp en enda gång. Han kunde inte svara för den andra, men eftersom han hade maskerat sig med glasögon behövde han inte oroa sig.

Han skulle kunna slinka ut igen och stänga dörren efter sig, men istället slog han sig ned vid ett av borden på motsatta sidan.

Vittnen

Som spejare var han alltid på sin vakt och han hade som uppdrag att försvara fylket mot inkräktare. Han kunde varenda buske och gren utantill, hade memorerat hela den väldiga skogen mellan ängsmarken och åsen och framför allt kunde han grustaget. Men nu hade ondskan slagit till med full kraft och han hade fått lägga om strategi.

Området hade nämligen invaderats av gigantiska maskiner och av en utomjordisk anläggning som på håll liknade en kam. Kammen påminde om något som låg hemma i hallbyrån och som hans mor använde.

På helgerna stod maskinerna stilla, då kunde han klättra omkring bland högarna och placera ut elektronisk utrustning och planera för sabotage. Den monstruösa kammen var slutmålet och skulle förintas i den yttersta striden. Det var när han var på väg genom skogen för att fortsätta sitt riskfyllda åtagande, som han hörde knallen.

Först blev han skräckslagen och tog skydd i buskage. Smällen kom absolut från grustaget, men det var inget knallpulver och inga fyrverkeripjäser. När han lugnat ned sig drog han slutsatsen att det rörde sig om ett missilgevär eller möjligen en granatpistol. Han förstod att han måste iaktta försiktighet och han förflyttade sig ljudlöst för att inta spejarposition.

Det fanns någon i gropen och från åsryggen såg han allt i minsta detalj. Diagonalt mot bergharpan och grävskopsmaskinen stod en helt vanlig bil parkerad. Den hade bakluckan öppen och en gubbe slog svart plast runt någonting som låg i gruset. Gubben var klädd i blå rymdoverall och hade skärmmössa och händerna var grönrandiga.

Han ålade sig ned från utsiktsplatsen, han kände på sig att han inte borde bli upptäckt. Inne i skogen började han springa och han kom fram till vägen, en bra bit ifrån infarten. Där tog han posto och snart skulle det bli spännande igen, fast kanske inte på samma farliga sätt. Bilen kom åkande mot honom med svarta rutor och han slängde sig i diket. När han till slut vågade sig fram fick han andan i halsen på riktigt.

En tant kom springande, som att hon jagade någon. Hon måste ha sett honom, fast hon låtsades inte om det. Han stod på bara några meters avstånd och kunde tydligt se grimasen i ansiktet.

Notiser och inlägg

Utdrag ur artikel levererad av nyhetssagenturen Greenstream, införd i ett flertal svenska dagstidningar:

En oljetanker som går med råolja är inte bara ett miljömässigt vågspel utan även ett ekonomiskt. Bakom en enda transport kan ligga stor ekonomisk risktagning med flera aktörer inblandade. På spotmarknaden växlar priset på råoljan snabbt och under transporten från Västafrika till hamnarna i Amerika hinner pristrenderna skifta. Oljan hinner byta ägare mer en gång innan slutdestinationen är nådd och det lockar till spel och spekulation. Många är det som ser chansen att skära guld med täljkniv, inte bara kapitalstarka investerare utan även rena lycksökare.

Notis i affärstidningen Business Day, utgiven i Lagos, Nigeria:

En oljetransport från hamnen i Calabar, med planerad avfärd förra måndagen, har stoppats till följd av ekonomisk insolvens hos konglomeratet AfroAmerTex Technologies Corporation, som står för huvuddelen av finansieringen. Representanter för hamnen säger att en lösning ska presenteras under den kommande veckan.

Inlägg i bloggen Zombiehosta, postat av signaturen "Fantomen ser dig":

Varför är strandskydd viktigare än fornlämningar?
Varför kan man sätta upp tomtgränser och stänga ute viktig forskning bara för att den bedrivs av ideella krafter?

Falsk hand med döden

1

Toyotan stod tom och övergiven framför ett elskåp efter grusvägen. Den hade stått där ett tag när det anlände en kriminalinspektör. Inspektören lämnade sin egen bil vid infarten till den första gården, strax efter femtioskylten. Han såg sig om, men han var ensam ute på förmiddagen och byvägen låg öde. Hela området var lummigt, en liten oas på slättlandet.

Polismannen promenerade förbi Toyotan och tillbaka igen i motvinden. Sedan kände han på handtaget och konstaterade att dörren var olåst. Han satte sig inte bakom ratten, men han stack in huvudet. Det luktade av gammal tobaksrök och tändningsnyckeln var borta. På det fläckiga baksätet stod en verktygslåda.

Någonstans i närheten slog det i en port och han rätade på ryggen och stängde bildörren. Någon var på väg ut och det hördes steg på en grusgång. Fortfarande på håll, ropade mannen som närmade sig:

– Det är väl inget fel på den där bilen?

Mannen hade händerna i byxfickorna och den civilklädde inspektören räckte fram handen för att hälsa.

– Ludde Markh, hudikpolisen. Det var jag som ringde. Visst var det dig jag pratade med i telefonen?

– Jodå, och det var jag som ringde och anmälde också, men det var förra veckan. Tiden går.

– Och här står bilen fortfarande?

– Tycks så, ingen som vill ha den. Konstigt, för det är ju inget fel på den.

– Hur kan du veta det, om man får fråga?

– Därför att jag har startat motorn. Den går som en klocka.

- Så det är du som har nycklarna?
- Dom satt i under hela förra veckan, men i måndags tog jag hand om dom.
- Du har alltså har kört omkring med den?
- Inte alls. Bara startat och kollat transmissionen. Testat dragläget.

Ludde Markh noterade att något rörde sig i fönstret på huset, men det upphörde när han såg mot rutans solblänk.

- Kan vi gå in och prata en stund? frågade han.
- Ja, jag sa åt Elsy att sätta på kaffet. Är du från Jämtland?
- Jajamen: Svenstavik.
- Jag tyckte jag hörde det. Bra folk, jämtarna.
- Absolut, sade Ludde, men utan att förhäva sig. Han hade annat att göra och ville stöka undan fallet så snabbt som möjligt.

De gick in på gården och det blåste från de öppna fälten bakom byn.

- Så du heter Nils-Johan Runde?
- Ja, samma namn som förra veckan, när ni frågade den gången. Det kom faktiskt en polisbil samma dag, fast en riktig, en som det stod "Polis" på. Men dom var inte här långa stunden.
- Jo, jag känner till det. Och det här är Elsy?

Kvinnan som stått i fönstret såg ut att vara betydligt yngre, om än inte i Luddes ålder. Hon såg överraskande bra ut, Ludde kunde inte fatta hur hon kunde bo ihop med en gubbe som Nils-Johan Runde. Han tryckte hennes hand, men hon verkade ointresserad. Inte ens att hon gjorde sällskap vid köksbordet, hon försvann strax in i en annan del av huset. De båda männen blev sittande kvar med varsin kaffemugg och nymicrade wienerbröd.

– Jag vill naturligtvis prata en stund med Elsy också, gjorde Ludde klart.

– Det ska väl gå för sig. Men hon har inte haft med det här att göra.

– Med att anlita en hantverkare, menar du? Svart? Det var du som gjorde det?

- Svart eller vitt, det är väl hantverkarens huvudvärk?
- Det är inte därför jag är här, sade Ludde. Det är för att en person har försvunnit utan spår. Hantverkaren kanske är ihjälslagen. Av dig kanske?

- Nej, inte av mig, svarade Runde och gjorde inte en min.
- Du kan börja med att ge mig bilnycklarna till Toyotan.

Runde var förstås förberedd och hittade snabbt nycklarna i en av byxfickorna.

– Som du förstår måste jag ta det här på allvar, sade Ludde. En hantverkare är spårlöst försvunnen, bara bilen som är kvar. Jag vill prata med dig och din hustru och alla andra som bor här i närheten.

– Visst.

– Och av dig vill jag veta allt, utan utelämnande av några som helst uppgifter. Allt kan vara av intresse.

– Du kan väl börja med att kolla upp Toyotan?

– Det har jag gjort och vi vet vem som är ägaren.

– Ja, för det är väl inte hantverkaren? För han var ju utlännig? Det är ju ett svensk registreringsnummer.

– Pratade han inte svenska?

– Nej, det tror jag inte. Han kom väl från Östeuropa. Eller Baltikum, kanske. Eller Balkan.

– Eller Belgien, sade Ludde. Så ni pratade engelska med varandra?

– Jag pratade inte med honom överhuvudtaget. Det var nån annan jag gjorde upp affären med. En filur som knackade på och erbjöd billiga tjänster. Jag ritade upp en skiss på en ny trädgårdskompost och han gav mig ett pris på stående fot. Jag skulle bara skaffa materialet. Så jag köpte tryckimpregnerat för jag tänkte att det skulle hålla några år. När man ändå kostar på.

– Och du skulle betala på faktura? frågade Ludde med allvarlig uppsyn.

– Nej, det tror jag inte. Han skulle komma förbi senare och hämta pengarna.

– Inget skrivet avtal?

– Nej, det enda var väl ett telefonnummer.

Runde stack ner handen i en ficka efter byxbenet och fick upp någonting annat som han förberett: Ett papper från ett mindre anteckningsblock. Ludde tog emot lappen och såg på mobilnumret.

– Den här informationen gav du inte till mina kollegor förra veckan?

– Nej, det blev aldrig av, för jag fick ingen chans. Dom var här så kort stund. Jag fattade inte ens att dom hade åkt. Vips var dom borta bara.

– Ja, du sa det.

– När vi gjorde upp affären, sade Runde, så frågade jag vem jag kunde kontakta om det skulle bli problem av nåt slag. Det var då jag fick det där numret.

– Och vid det tillfället framgick det att hantverkaren inte kunde svenska?

– Tacka fan för det. Och jag har väl ringt numret, ska du veta, men det är aldrig nån som svarar.

– Såg du hans bil? Filurens?

– Ja, den stod ju utanför här på vägen. Nån rödaktig sak, det är det enda jag minns. Eller rostbrun, fast absolut inte rostig. Fan ingen gammal Toyota.

– Har du nån bild av registreringsnumret?

– Bild? Ja, det var H och Z. Som i Hertz, för mätning av frekvens.

– Inte som i biluthyrning?

– Du är rolig du.

– Men det var ett vanligt nummer med tre bokstäver och tre siffror?

– Ja, annars hade jag lagt det på minnet. Inget skrytnummer.

– Signalement?

– Jodå, det hade han allt.

Ludde log en aning. Sedan tog han fram ett hopvikt papper från innerfickan, en utskrift från en färgskrivare.

– Är det den här personen?

Runde tittade på bilden på papperet och skakade på huvudet.

– Den där har jag aldrig sett. Är det kanske han som rår om Toyotan?

– Jag kan tyvärr inte berätta vem det är. Men du är säker? Du har aldrig sett den här personen?

– Ingen som jag kommer ihåg i varje fall.

En kvart senare befann sig Ludde ensam ute i trädgården, han ansåg att han mjölkat ut det mesta av hemmansägaren, signalementen inkluderat. Han hade begärt att få skrota omkring på egen hand. Nils-Johan Runde syntes inte längre till, men han

hoppades på hans fru. Han hade sett henne när han satt med kaffet, genom köksfönstret. Hon hade passerat på grusgången iförd en sorts indianjacka och gummistövlar och med en renshacka i handen, som ett indianspjut.

Tomten var stor, alla gånger tvåtusen kvadratmeter, men alla buskar och trädgårdskreationer gjorde att det inte gick att se mycket åt gången. Sikten var skymd åt alla håll, det var som att befinna sig i en labyrint. Bärbuskar och olika formationer av träd, klippta och skulpterade, rabatter med lager av täckbark och på en betongplatta stod ett konstnärligt utfört jordklot i smide, halvmeteren i diameter.

Någonstans befann sig kvinnan. Någonstans kanske det fanns ett lik.

– Elsy? ropade han.

Ute på byvägen hade blåsten fört med sig lukten av kogödsel, men mellan buskarna stod luften stilla och var tung av grönskan. Det var som att även ljudvågorna stod stilla, han tvivlade på att det hördes när han ropade.

Han rundade en ställning med hallonris och stod plötsligt öga mot öga med henne.

– Bra att jag fick tag på dig, sade han reflexmässigt.

Hon hade ett huckle på huvudet som påminde om gamla tiders snusnäsdukar.

– Jag var inte långt ifrån, förklarade hon.

– Ursäkta om jag är påflugen, men jag skulle vilja ställa några frågor till dig också. Om det passar?

– Det passar väl nu? Sista gången han var här hade han med sig ett kuvert. Eller nån mapp av nåt slag. Jag trodde först att det var räkningen.

– Sista gången, säger du. Du menar samma dag som han försvann?

– Jag menar sista gången som jag såg honom.

– Och när var det?

– I måndags förra veckan. Det lär du väl ha fått reda på?

– Hur många gånger var han här? Allt som allt?

– Två gånger och det blev inte mycket gjort.

– Du kanske kan visa mig själva kompostbygget?

Hon gjorde tecken med huvudet att han skulle följa efter. De

gick i det fuktiga gräset i labyrinten av buskar och starka dofter och kom till tomtgränsen som markerades av den taggiga häcken. En trave med tegelsten och ett upplag virke låg vid sidan av en yta där gräsmattan avlägsnats och jorden var frilagd. Inga raka kanter, men grästuvorna var bortforslade.

– Du ser hur det ser ut, sade hon. Det blev inte ens att grunden blev gjord. Han skulle gräva för att lägga ner murstenarna.

Ludde hade kanske skrattat åt eländet om det inte var för kvinnan. Han var inte säker på Elsy Runde.

– Ni har en väldigt speciell trädgård, må jag säga, sade han och försökte le. Är det ditt verk, kanske?

– Det har ingen betydelse, sade hon kort.

Hon besvarade inte leendet.

– Nej, det är verkligen inte min sak. Jag tycker bara att den är fascinerade. Spännande, hela trädgården är som en installation. Ni skulle kunna ta inträde, kanske?

Hon såg uppfordrande på honom, som om hon väntade på nästa fråga om mannen som försvunnit.

– Så det här kuvertet, återupptog Ludde, du upplevde det som konstigt?

– Så här efteråt tycker jag det. Han kom på morgonen med kuvertet i handen. Jag tror inte han hade med sig några verktyg. Efter ett tag trodde jag att han gått tillbaka till bilen för att hämta grejerna, men då var han borta.

– Så han försvann med ett kuvert?

– Ja. Jag tycker det är märkligt.

Ludde nickade och såg mot gården på andra sidan tomtgränsen.

– Försvann han dit in kanske? sade han. Till grannen?

– Fråga inte mig.

– Vilka bor där?

– Ove Letander. Han är änkling, han bor ensam.

– Har ni pratat med honom?

– Nej. Vi pratar inte med varandra, inte sen Sonja dog.

– Varför det? Ligger ni i fejd med varann?

– Nej, vi umgås inte längre, det är hela saken. Det har blivit så. Vi är för olika.

– Jag förstår, sade Ludde, men tänkte att det gjorde han inte. Hur såg han ut?

– Hantverkaren? Skäggstubb, av medellängd.

– Ålder?

– Mellan tretti och förti.

Ludde tog fram papperet som han nyss visat maken.

– Känner du igen den här personen?

– Nej.

– Så det är inte han som var här?

Hon skakade på huvudet och tycktes plötsligt bli uttråkad av samtalet.

– Okej, sade Ludde och stoppade på sig utskriften. Fanns det nåt annat som var utmärkande? Nåt särskilt drag, eller nånting?

– Han såg kanske lite sliten ut.

– Alkoholiserad?

– Mycket möjligt. Svårt att se när man är orakad och har en stor keps.

– Inget annat?

– Tar ni bort den där bilen nu? Toyotan?

– Jag ska se till att den blir bortforslad. Är det nåt speciellt med bilen?

– Inte annat än att det är otrevligt.

– Som hela den här historien, sade Ludde.

Hon dröjde med blicken på honom, som att hon gjorde en omvärdering, eller att det var så han ville tolka det.

– Jag hoppas du ringer om det dyker upp nåt. Eller om du kommer på nåt.

Han gick fram och räckte henne sitt visitkort.

– Det är mitt direktnummer, ingen behöver veta att du ringer.

Till slut sade hon något:

– Jag hoppas du är försiktig.

– Vad menar du? sade Ludde och mycket riktigt lät han försiktig.

– När du rotar i det här. Vem vet vad man kan hitta? Allt kan hända.

– Jag ska tänka på det.

Hon stoppade på sig kortet i jackan och tog sedan upp någonting annat.

– Här, ta den här, sade hon. Jag går in nu om det inte var nåt mer.

– Nej, jag tror det är bra så här långt. Jag går omkring här ett tag till. Tack, Elsy.

Hon rundade en buske och var försvunnen. Ludde tittade på föremålet han hade i handen. En sten, inte större än en ärtä och mjukt slipad. Han gjorde sig klar att korsa tomtgränsen.

2

Kriminalinspektör Ludde Markh hittade en öppning i häcken där han kunde ta sig igenom, även om taggarna fastnade i tyganoraken. Att grannen hette Ove Letander var en av de saker han tagit reda på i sin förberedelse inför besöket. Letander verkade i bilbranschen och det fanns ett fotografi på mannen på nätet, på bilhandlarens hemsida, som inte uppdaterats på länge.

Tomten var lummig, men på ett annat sätt än hos Rundes. Fastighetsägaren brydde sig inte och Ludde tänkte att det kanske inte var så konstigt. Letander var änkling och det hade hänt för inte länge sedan. En tragedi, naturligtvis. Egentligen borde han skynda fram till grusgången och knacka på och presentera sig på ett korrekt sätt. Bara för att visa respekt.

Ändå valde han att dröja sig kvar på tomten, den som en gång i tiden kunde ha varit en välskött mönsterträdgård, kanske i paritet med Elsys. Inte omöjligt att de tävlat med varandra, på den tiden när hustrun levde och var i sin krafts dagar. Han smög bakom oformliga buskar och i det oklippta gräset.

Äppelträden hade varit hårt hållna, med grenar som förgrenade sig horisontellt och vidsträckt. Nu sköt vertikala skott upp och trädens karaktär hade förändrats. Ludde hukade sig under grenarna och han rörde sig systematiskt över det vildvuxna. Det var hit den försvunne hantverkaren hade gått, det kunde inte förhålla sig på något annat sätt.

Det stod plötsligt en person vid grusgången och Ludde var upptäckt. Det var inte fråga om Letander. Personen var okänd. Lång och mager, med det mörka håret kortklippt och stramt. Markerade drag, klädd i svart, i skinnjacka och stövlar med beslag. Mannen passade inte in i sammanhanget.

Frågan var vem som skulle säga något först. Ludde hade ingen brådska.

- Det här är privat område.
- Jag söker Ove Letander. Är han hemma kanske?
- Du smyger omkring här. Det kallas hemfridsbrott.
- Jag var precis på väg att knacka på, sade Ludde.
- Det ser inte så ut i mina ögon.
- Det var för att jag tyckte jag hörde nån. Jag trodde det var

Ove Letander.

- Och vad ville du honom?
- Det skulle jag nog själv vilja framföra.
- Nej, nej. Det går inte till så. Du framför ditt ärende till mig

och sen får vi se.

- Får se vadå?

Ludde fick inget svar.

– Jag letar efter nån, sade han istället och såg till att trissa upp spänningen. Inte efter Letander, men efter nån som strök omkring här för nån vecka sen.

- Vad pratar du om?
- Nån som smög in genom häcken, precis som jag.
- Du menar nån av grannarna?
- Nej, nån annan.
- Jag vet fortfarande inte vad du pratar om, men jag vill att

du lämnar tomten.

Han var inte från trakten, inte av dialekten att döma. Ludde insåg att han inte skulle kunna locka fram något och tog därför fram sin legitimation. Han gick fram och kände lukten av tobaksrök, precis som i den övergivna Toyotan.

– Jag heter Ludde Markh och jag är från polisen. Som sagt så vill jag träffa Ove Letander.

- Han är inte hemma. Du får komma tillbaka en annan gång.
- När? sade Ludde.
- En annan dag bara.
- Och vem är du?
- Spelar det nån roll?

– Jag bedriver en utredning och jag behöver veta vem du är, förklarade Ludde.

- Jag heter Sergiu Botkin.

Det fanns ingen antydning till brytning, mannen talade en oklanderlig svenska.

- Och vad gör du här? Det här är ju Letanders hus.
- Jag har ett uppdrag av Letander att förvalta egendomen när han är bortrest. Jag bor i ett av rummen i huset. Jag förvaltar och bevakar.

Ludde sneglade mot det gulmålade träpalatset med sina mörka fönster.

– Om jag vill kontakta Letander, hur gör jag?

Mannen tog upp sin telefon och satte den till örat. Efter några sekunder tycktes någon svara i andra änden.

– Letander, jag har besök av en polis som söker dig. Vad gäller saken?

Efter någon sekund förstod Ludde att frågan var ställd till honom.

– Det har försvunnit en person här i området och vi misstänker brott. Jag vill tala med fastighetsägarna i Stormansbodarna.

– Hörde du vad han sa? Han vill tala med folk som bor i Stormansbodarna om nån som har försvunnit.

Sedan avslutade han samtalet, utan att säga något ytterligare.

– Vad sa han? frågade Ludde.

– Det var en telefonsvarare. Han ringer så småningom.

– Nej, det duger inte. Ge mig hans telefonnummer.

Mannen som kallade sig Sergiu Botkin höll upp displayen för Ludde som kunde ringa från sin egen telefon.

– Det här är Ludde Markh på hudiksvallspolisen. Jag vill att du ringer mig omedelbart.

Han rabblade för säkerhets skull upp sitt nummer och vände sig sedan till mannen i svart:

– Och du då: Har du sett något?

– Nej. Inte så länge som jag har haft hand om bevakningen. Du är den förste som har gjort intrång.

– Toyotan ute på vägen tillhör personen som är försvunnen. En hantverkare som gjorde jobb åt Rundes. Känner du till nånting om det?

– Nix.

– I måndags, förra veckan: Var du här då? Den tredje augusti?

– Ja, jag har varit här hela veckan. Jag kom på söndagskvällen.

– Varför behöver Letander nån som bevakar gården?

Ludde höll medvetet en nedlåtande ton.

– Han är sällan hemma, ofta på resande fot.

– Men, jag menar: Mitt inne i byn? Här är det väl grannsamverkan som gäller?

– Det är inte bara bevakning, jag ser till fastigheten och att det funkade. Att strömmen är på och sånt.

Ludde tänkte på det oklippta gräset och de vildvuxna

trädgårdsbuskarna, men han valde att inte kommentera. Han sneglade efter cigarettfimpar i det grässprängda gårdsgruset.

– Letander är i bilbranschen, eller hur? Varför ska han behöva kuska runt? Är han aldrig hemma?

– Nej, nästan aldrig. Han håller förresten på att avveckla bilförsäljningen. Han har väl nåt annat på gång.

– Förresten, sade Ludde, så vill jag att du legitimerar dig.

– Varför det?

Ludde hade försökt bedöma slagkraften och hur ett handgemäng skulle utfalla, men utan att ha kommit fram till någon slutsats. Botkin var mager och gänglig, men kläderna var pylsiga och gav ingen vägledning. Det var bara halsenorna som var kraftiga och käkpartiet som var ärrat. Ett tänkbart scenario var att mannen var knivbeväpnad. Ludde hade lämnat sitt tjänstevapen hemma, men han gjorde sig beredd på en situation.

– Du ska inte ställa några frågor till mig, sade Ludde. Du har väl nåt körkort?

– Jo, jag har körkort.

– Då vill jag se det nu.

När mannen stack in handen innanför skinnjackan tog Ludde ett steg bakåt. Det kunde lika gärna vara kniven som han skulle hala upp.

Botkin fick upp en tunn och sladdrig plånbok som inte verkade innehålla något annat än just körkortet. Ludde noterade att det gällde för både personbil och tung lastbil. Mannen hette verkligen Sergiu Botkin och nu fick han se hur det stavades också. Ludde tog ett fotografi av körkortet med telefonkameran.

– Okej, Botkin, sade Ludde och gav tillbaka körkortet. Jag skulle vilja gå omkring en stund på tomten.

– Ska du leta efter spår? Det finns inga.

– Du vet inte ens vad det är jag letar efter.

– Säg till när du går bara, så jag vet.

Ludde svarade inte, men han gick på grusgången som ledde mot det stängda dubbelgaraget. Till höger stod det väldiga huset, med alla fönstren som låg i skuggan, och på andra sidan reste sig tomten i en backe som övergick i ett mindre parti tallskog. Mellan trädstammarna skymtade en naken klipphäll. I motsatta riktningen, mot huset, bredde istället slätten ut sig, ett odlingslandskap som

på sina håll dikats fram ur kärmark och moras.

Ludde korsade grusgången och fortsatte upp i backen, in bland träden och passade på att lägga in en portion lössnus. Han hade ett återfall i snusberoendet, men hoppades kunna hushålla med det lilla som fanns kvar i dosan, åtminstone så att det kunde räcka dagen ut. Han siktade på att ta sig ut på byvägen från skogspartiet. Det fanns en villa på andra sidan byvägen och det var dit han skulle.

Hon som bodde i villan hette Vera Hallvik. Ludde hade i sina förberedelser tagit fram en lista på samtliga som var skrivna i området. Fru Hallvik skulle vara ensamstående, precis som bilhandlaren Letander. Åtminstone stod hon ensam på adressen.

När han gick efter vägen höll han uppsikt mot Letanders infart, men förvaltaren syntes inte till. Återigen låg byn öde, det var bara blåsten som förde med sig rörelser och ljud. Efter vägkanten stod den ensamma Toyotan och hans egen tjänstebil, men ingenting annat, inget ytterligare fordon.

Han kom in på Hallviks tomt och såg tydligt hur någon dök upp i ett av fönstren. Gardinen svängde till av rörelsen.

3

Ludde Markh harklade sig och ringde på dörrklockan. Han kunde höra klockspelet inne i huset. Någon befann sig i huset som inte ville öppna.

Han ringde en tredje och en fjärde gång och tog därefter fram ett av sina visitkort. Polisvapnet i blå färg prydde kortet, tillsammans med Luddes titel och kontaktuppgifter. Efter att han fått kulspeuspennan att fungera, skrev han på baksidan:

“Jag söker vittnesmål. Ring när du känner dig beredd. Ludde.”

Kortet klämde han fast under knappen på dörrklockan, det skulle inte gå att ringa utan att ta bort det och läsa. Han gick ut från gården och undvek att vända sig om och titta mot fönstren, det var onödigt. Han var övertygad om att fru Hallvik skulle ta kontakt och att det var bättre att avvakta, det skulle nog inte ta långa stunden. Istället kunde han åka tillbaka till Stormansbodarna vid ett senare tillfälle, eller så fort att fru Hallvik ringde. Det fanns förstås en anledning till att hon inte öppnade och det kunde vara kontraproduktivt att stressa.

När han gick efter byvägen var han mer intresserad av vad frun i det andra huset var i färd med, om hon fortfarande gick omkring och påtade i odlingarna. Fru Runde, med förnamnet Elsy. Han var intresserad av henne, han tyckte att hon var fascinerande.

Framme vid tjänstebilen tog han fram en rulle med polisens plastband för avspärrningsändamål och slog ett varv runt en av Toyotans sidospeglar. Efter att han låst bildörrarna lade han ut snusprillan i gräset vid elskåpet.

Möjligen att han fick en skymt av indianjackan genom växtligheten, precis när han rullade förbi femtioskylten.

*

Ludde Markh hade sitt tjänsterum på andra våningen i polishuset. När han kom in hade han trettio minuter på sig innan det var dags för statusmötet med polisgruppen. Han lade snusdosan på bordet framför de båda datorerna, en stationär och en mobil, och lyfte luren.

Två telefonnummer hade han att kolla upp. Det ena gick

till Ove Letander, bilhandlaren från Stormansbodarna, och det andre till den okände mansperson som sålt hantverkstjänsterna. Dessutom skulle han ordna med transporten av Toyotan. Det fanns en bärgare i trakten som gjorde jobb åt polisen och Toyotan skulle tas in till polisgaraget.

Först skulle han lägga in en ny portion.

*

Statusmötet hölls i den tillförordnade kriminalkommissariens Bodaströms tjänsterum, större var inte gruppen. Att kalla gruppens möten för statusmöten var Bodaströms idé och ingen hade haft något att invända. Ingen, inte ens inspektör Berger.

Kriminalinspektör Sofia Berger satt redan i rummet när Ludde kom in. Det var Berger, Ludde och Bodaström som utgjorde gruppen. Berger hade flyttat sin besöksstol till fönstret så att hon kunde vila armbågen på fönsterbrädan och hon satt med huvudet i handen. Skinnjackan hade hon fortfarande på sig och det mörka håret täckte en del av ansiktet. Det gick inte att se om hon sov eller var vaken. Luddes besöksstol stod framställd vid dörren och det var lika bra att sätta sig.

– Då var vi alla församlade, så jag tror vi börjar, fast klockan inte är slagen, sade Bodaström.

Bodaström såg rödögd ut, Ludde visste inte vilket privatliv han hade. Han var inlånad till hudiksvallspolisen från Småland och bodde i en mindre lägenhet intill bowlinghallen.

– Ja, vad har vi? sade Ludde.

– Vi har ett par saker, svarade Bodaström och vände sig mot Berger.

– Jag har gjort några efterforskningar i går, sade hon, och vi har helt klart fått en ny aktör i stan. Det handlar om påsar med heroin. Jag har pratat med personal på Bromangymnasiet, men där fanns det inget att gå på. Jag ska fortsätta med ett par andra källor efter lunchen.

– Vet vi *nånting*? frågade Bodaström och demonstrerade sin färdighet att kunna se djupt olycklig ut.

– Tydligt är det nån som har gjort affärer vid Möljen och vid resecentret, kanske med inslag av prisdumpning. Rentutav

att nån empatilös juvel har delat ut gratisprover. Jag håller på att kolla på nätet, förmodligen har det förekommit marknadsföring och informationsspridning på Facebook eller nåt annat skit.

- Så du tror inte att det är nån av dom tidigare kanalerna?
- Nej, svarade Berger.
- Nej, för dom håller du förstås under kontroll. Och vidare?
- Du menar svartspriten? Där har jag legat lågt. Jag

återkommer till veckan med ett schema.

- Ett schema?
- Ja, över vilka gårdar vi ska besöka. Och när, kanske.

Berger lyckades få undan håret från ögonen och hon satte sig tillrätta. Ludde märkte i ögonvrån hur hon såg på honom.

- Men du nämnde även nånting annat? fiskade Bodaström.

Som handlade om svartspirit?

– Jaså, du menar det? Folk som har hittats redlöst berusade ute på stan, som vi har fått ta in till sjukhuset?

- Precis.
- Inget att fästa sig vid, om det bara hade hänt nån enstaka

gång.

- Hur många fall är det?
- Fem, på kort tid.

Så det finns ett mönster?

- Jag vet inte, för jag har inte haft tid att engagera mig.

– Och hur är det då med Ludde? sade Bodaström tvärt och började plocka i skägget. Hann du med Stormansbodarna i morse?

– Ja, faktiskt. Som planerat. Jag hade avtalat tid med Nils-Johan Runde. Hans fru Elsy var hemma också, så jag fick prata med båda. Däremot inte med nån av bygrannarna.

- Men du vet vilka grannarna är, du har kollat?
- Jodå, dom heter Ove Letander och Vera Hallvik och bor mittemot varandra efter byvägen. Båda är ensamstående. Letander har bilfirma.

– Inte så många som är hemma en vardagsförmiddag, kan jag tänka?

- Nej, exakt. Så jag får återkomma till dom.
- Kunde paret Runde identifiera hantverkaren på bilden?
- Nej, det är inte samma person.
- Aj, det var inte bra. Inte bra.

Ludde såg på sin tillförordnade kommissarie.

– Det betyder att vi verkligen har att göra med ett personförsvinnande, sade Bodaström.

– Om du visste hur många bilar som står på den här Toyotaägaren, sade Ludde.

– Jag förstår, sade Bodaström och lät tankfull. Vi får se till att koncentrera oss på hantverkaren istället, inget annat.

– Fast jag har förstås planerat att åka ner till Gävle i morgon, för att prata med vederbörande. Personen på bilden.

– Ja, jag antar att det är bäst. Vi måste väl täcka upp för det i utredningen. Men låt det gå fort och gräv för allt i världen inte ner dig i det där bilelandet. Det är inte vår sak.

– Nävisst, sade Ludde.

– Och inga andra uppgifter om utrikes hantverkare som åker runt och målar hus?

– Nej, men det ska man inte förvänta sig. Det är svartjobb.

Bodaström hummade.

– Fast det finns annat som är intressantare, sade Ludde. Letander, en av grannarna, har engagerat en gårdvar.

Ingen bad honom fortsätta, så han fick göra det på egen hand:

– Mannen heter Sergiu Botkin, ålder trettiosex. Hemmahörande i Salem, mellan Stockholm och Södertälje. Det finns inget på honom i straffregistret, men jag ska kolla vidare. Jag ska prata med kollegorna i Stockholm.

– Så det är en väktare? sade Bodaström.

– Han vill gärna framstå som nån sorts förvaltare, men han har inte klippt gräset. Jag är helt säker på att mannen är kriminell, det syns på utseendet nämligen, och varför skulle en företagare i trakten vilja engagera en sån?

– Kan man verkligen se sånt på utseendet?

– Ludde menar kanske att han ser ut som en missbrukare, svarade Berger i Luddes ställe.

Kommissarie Bodaström vände sig till henne:

– Du kanske kan gå in och hjälpa till med det här fallet, Sofia? Vore bra om vi kunde komma till klarhet om vad som har hänt, innan det eskalerar. Ge det lite prioritet.

– Innan det kommer ut i tidningarna, fyllde hon i med.

– Hur som helst, avbröt Ludde, så har jag två telefonnummer

som ingen svarar på: Ett går till Letander och det andra till förmedlaren av hantverkarens tjänster. Ingen svarar på numren, men Letander har ivarjefall ett telefonsvar. Han är ju ändå bilhandlare.

– Har han inte en bilhall en bit innan Nianfors? frågade Berger.

– Jo, det stämmer och jag planerar att åka dit, sade Ludde.

– Kan jag göra sällskap?

– Ja, jag tror det är bra om ni är två, sade Bodaström. Det kan föreligga ett brott av allvarlig art och vi ska nog inte göra ensambesök.

– Visst, vi kan åka direkt efter mötet, erbjöd sig Ludde.

– Kan vi ta det på eftermiddagen istället? bad Berger. Vid tresnåret?

– Vid tresnåret, bekräftade Ludde. Jag väntar på dig vid receptionen.

*

Berger avvaktade i korridoren tills att Ludde försvann in på sitt tjänsterum, hon ville inte att han skulle se henne lämna huset. Hon hade redan allt hon behövde: Tjänstevapnet i form av en SIG-sauer i ett kroppshölster under jackan och en specialsydd skinnpung där hon förvarade sina personliga tillhörigheter.

Hon hade bestämt sig för att ta en titt på mannen i Stormansbodarna, vakthunden från Salem, som Ludde precis rapporterat om. Berger tillmätte sin magkänsla stor betydelse, intuitionen.

Det kunde finnas ett samband med knarklangaren på Möljen. Det kunde vara samma person. En knarkkurir som skaffat ett påhugg som trädgårdstomte hos en bilhandlare som förmodligen aldrig höll sig hemma. Stormansbodarna kunde vara ett medvetet val för den som var ute efter ett undanskymt tillhåll.

Åtminstone för den som saknade lokalkännedom, för den som inte kände trakten och inte visste hur hudiksvallspolisen arbetade. För den som inte räknade med Berger, delboskan.

Nyligen hade hon skaffat en riktig Porsche, en begagnad Cayman, tillverkad i Finland. Under flera år hade hon kämpat med en veteran-variant från sjuttioalet, en modell 924, men nu

hade den gått till *recycling*.

Caymanen var väsensskild. En sexcyldrig boxermotor satt placerad framför bakaxeln och hon hade ingen aning om hur många steg automatlådan hade, hon tappade räkningen vid accelerationerna. Bilen såg djurisk ut med sina bulliga hjulhus och hjulen stora som flygplanspropellrar. Ändå var den lågbyggd, knappt högre än en vägbula. Aerodynamiskt utformad och med plats för två. Utrymmet runt förarsätet kändes däremot väl tilltaget. Nu stod den parkerad i P-huset vid Åhlens, hon hade ställt den där för att hon behövde promenaden över Salutorget, kort som den var.

Lugnt och värdigt rullade hon ut i sommarstaden med motorns kapacitet i ett dämpat läge. Hon styrde först mot Hälsingtuna och passerade sedan Högs kyrka, kom ut i den böljande ängsmarken med skogsholmarna och träpalatsen. Solen stod högt och inte ett moln på himlen och hon hade stängt av klimatanläggningen. Hon åkte med sidorutan öppen och tog in dofterna.

På en raksträcka där hon var ensam, släppte hon lös kraften.

*

Genom grenverket blixtrade det till av en solreflex och därefter hörde han motorljudet. Eftersom det sällan förekom trafik genom byn var han tvungen att gå fram till en plats av trädgården där han hade uppsikt.

Men bilen dök aldrig upp, plötsligt insåg han att den måste ha stannat innan femtioskylten. Det fanns folk som trodde att livet på landsbygden i Hälsingland var händelsefattigt, men de visste inte vad de pratade om.

Han, däremot, visste vad han pratade om. Han gick fram mot muren av blad och taggar som löpte efter väggkanten och sträckte på halsen för att se om Toyotan fortfarande stod kvar. Det gjorde den, även om det hängde ett blåvitrandigt plastband efter sidan. Polisen hade tingat bilen.

Men någon hade stannat ett stycke framför den första tomtgränsen.

Han vände tillbaka mot garagebyggnaden och rundade bärbuskarna som klängde över sina spaljéer, kom ut på grusgången och fällde upp kragen på jackan. När han med långsamma steg

närmade sig inkräktaren, var kängornas utdragna knaprande i gruset det enda som hördes.

4

De hade gjort upp en tid. Klockan tre skulle de träffas utanför polishusets reception, men när Berger dök upp hade han fått vänta en kvart över tiden.

– Jag vill inte att vi kommer iväg för sent, sade han istället för att hälsa.

För ett ögonblick stod de stilla på gårdsgatan som löpte in från Salutorget, men de tittade förbi varandra. I fonden tråcklade sig kön av bilar ned mot torgparkeringen.

– Så bilhandlaren är på plats, menar du? sade hon.

– Nej, han svarar inte och han ringer inte tillbaka.

– Då har vi väl ingen tid att passa?

Ludde ryckte på axlarna. Själv hade han kunnat göra någonting annat än att stå och hänga och vänta på henne. Kallprat med det vakthavande befälet Wedlund var inget han normalt ägnade sig åt.

– Jag har tagit ut en tjänstebil, sade han. Om det passar?

– Oh-ja, sade Berger.

– För jag har ju hört att du bytt bort din gamla Porsche, stämmer det?

– Ja, jag kör en Cayman numera. Sex cylindrar.

– Och alla funkär?

Nu var det Berger som ryckte på axlarna, Ludde fick intrycket av att hon härmade honom. Det blev inget mera sagt förrän de satt i bilen och de fick stanna för rött ljus. Då sade hon:

– Jag måste erkänna en sak.

Ludde stängde omedelbart av sin medhavda bluegrassmusik.

– Jaha, vadå?

– Jag var tvungen att kolla upp den där privatvaktaren i Stormansbodarna. Jag åkte dit med Caymanen.

– Du gjorde vad, sa du?

– Jag tänkte att han kunde ha med heroinförsäljningen att göra, sade hon. Den jag utreder. Jag har inga andra uppslag, så det kunde vara ett halmstrå. Så jag träffade honom.

– Du var där ensam?

– Du hör ju vad jag säger? Han kom emot mig när jag skulle gå in på gården, precis som om han stod där och lurpassade.

– Berger, ursäkta att jag säger det, men det är inte ansvarsfullt

att utsätta sig för fara på det sättet.

– Men, snälla Ludde, gjorde du inte det själv?

– Nej, för jag skulle bara träffa herr och fru Runde, ett respektabelt par i sina bästa år. Jag visste inte att grannhuset stod under uppsikt.

– Ingenting hände, sade hon.

– Du presenterade dig som polis?

– Nej.

– Men vad exakt pratade ni om?

– Det blev inte mycket till samtal.

Han stannade för att släppa fram trafik vid rondellen mot Bergsjö och fick tillfälle att närstudera sin kollega. Faktiskt att hon såg blek ut.

– Du verkar tagen, påpekade han.

– Om jag får säga vad jag tror, sade hon, så har han haft ihjäl din hantverkare.

– Och vad grundar du det på?

– Ingenting, mer än en känsla. Man ser på ögonen att han är en mördare. En rå jävel.

– Han är absolut en kriminell, det håller jag med om.

– Vad fan gör en sån typ här i trakten?

– Vi kanske skulle fråga bilhandlaren?

Hon nickade, men sedan blev inte mycket sagt.

*

De anlände till Ove Letander Bil och Fordon Aktiebolag, i skogen mellan Njutånger och Nianfors. En skylt med texten Bilhall, producerad av Trafikverket, visade på en asfalterad öppning i muren av barrgrönska. Hundra meter längre in fanns en kontorsbarack och en grusplan.

Någon satt innanför väggarna och tittade ut genom fönstret när de kom inrullande. Ludde parkerade intill två äldre bilar som saknade registreringsskyltar och en Lexus som inte kunde vara alltför gammal. Några andra fordon fanns inte inom synhåll. Grusplanen låg tom.

Ludde tänkte på vad vakthållaren i Stormansbodarna hade sagt.

– Letander har avvecklat sin bilhandel, sade han. Åtminstone

om man ska tro på Sergiu Botkin och det verkar faktiskt stämma. Som det ser ut här.

Platsen låg högt och gränsade till ett ännu högre bergsparti. Grusplanen sluttade däremot nedåt, först svagt och sedan brantare. Berger började med att inspektera de båda avställda bilarna och hon kikade in genom vindrutorna.

– Åker dom i såna här, tror du? sade hon. Hantverkarna från Östeuropa?

Ludde tänkte att han inte behövde kommentera allting.

– Är du klar så går vi in, sade han och närmade sig barackens gröna dörr.

– Äckligt, sade Berger och nu menade hon någonting annat: Alla prillorna i gruset.

– Det är inga östeuropéer som använder påssnus.

– Du vet vem han är, va?

Ludde stannade och skakade på huvudet. Sanningen var att han inte hade samma lokalkännedom och inte heller samma personkännedom. Berger var den som var född och uppväxt i regionen, inte han.

– Om det är nåt du vet så borde du säga det nu, sade han.

– Ove Letander är väl inte riktigt den person som man ska köpa en begagnad bil av.

Berger talade med hög röst. Den som befann sig inne i kontorsbaracken hörde förmodligen vad hon sade.

– Går det rykten?

– Hörsägen på polisiär nivå, svarade hon.

– Så det är *bullshit*? Eller menar du att det finns nåt konkret i registret?

– Inget som har gått till åtal.

En stund väntade han på att hon skulle säga något ytterligare, men det var tydligen allt.

– Så jag vet med andra ord inte vem han är, konstaterade han.

– Men visst, jag är klar, sade hon och ryckte på axlarna. Du kan gå in.

Själv stannade hon kvar i gruset vid husknuten. Ludde knackade på dörren och tog sedan några steg tillbaka. Dörren öppnades på glänt.

– Vi har stängt, hördes det i glipan. Vi har inga bilar.

– Vi är från polisen. Är det du som är Ove Letander?

Dörren for upp på vid gavel och Letander klev ut på gallerplåtstrappan, samtidigt som han krängde på sig en kavaj.

– Ja, det är jag. Men ni ser inte ut som några poliser?

Ludde höll upp sin polislegitimation.

– Aha, ni är civila. Ludde Markh? Det var du som ringde?

– Jaså, du har hört mitt meddelande. Varför ringde du inte tillbaka?

– Jag for hit så fort jag bara kunde. Jag höll hus i Stockholm.

– Gå in i baracken och sätt dig, uppmanade Ludde.

Ove Letander var i femtioårsåldern, men såg vältränad ut. Det cendréfärgade håret låg tillrättalagt och byxorna var oklanderligt strukna med skarpa pressveck. Ett par dagars skäggstubb, men inte så att det gav ett ovårdat intryck. Han mumlade något, men gjorde som han blev tillsagd och han backade in genom dörröppningen. Ludde klämde sig in efter.

Det begränsade utrymmet upptogs av ett tomt skrivbord och två stoppade besöksstolar. Almanackan som hängde på väggen var från fjolåret och det fanns fragment av mögellukt i luften. Ludde tänkte att utseendet påminde om en skådespelare.

– Sätt dig och lägg händerna på skrivbordet.

Ludde ställde sig med armarna i kors medan Letander bredde ut fingrarna på bordsskivan och mötte blicken.

– Både jag och Botkin har pratat in meddelanden på ditt mobilsvar. Varför har du inte ringt tillbaka?

Han ville att det skulle låta som en anklagelse och det var det också. Han kände sig irriterad över att behöva åka ut i onödan, dessutom tillsammans med Berger.

– Jag ringde visst tillbaka, jag ringde Botkin. Jag ringde från Stockholm och fick reda på att det var nåt ni undersökte i Stormansbodarna. Så jag släppte vad jag hade för händerna och for hit. Jag skulle faktiskt precis till att ringa dig.

– Jag förstår inte, varför var du tvungen att åka hit innan du skulle ringa mig? Var det nåt du behövde gömma undan?

– Nej, vad skulle det vara?

Letander talade försynt och med ett tunt leende.

– Jag ville helt enkelt vara på plats när polisen söker mig, sade han.

– Det där tror jag vad jag vill om. Vad är det du försöker dölja? Varför har du exempelvis anställt en vakthund?

Det såg ut som om Letander var tvungen att tänka efter innan han förstod frågan. Plötsligt kom Ludde på vem det var han påminde om till utseendet: James Bond, i en film från sent åttiotal.

– Du menar Botkin?

– Försöker du spela dum? snäste Ludde.

– Nej, du misstar dig. Jag har haft så många anställda och kontrakterade genom åren. Botkin är inte ens anställd, jag hyr honom på timbasis och han har F-skattsedel.

– Ja, men om vi håller oss till honom då: Vad gör han i Stormansbodarna?

– Han ser till fastigheten. Nu när Sonja är borta så står huset tomt. Jag är sällan hemma nämligen.

– Var håller du till då?

(Ludde behöll sin bryska ton.)

– Jag har en övernattningslägenhet i Stockholm.

– Den här Sergiu Botkin påstår att han förvaltar fastigheten, men han klipper ju inte ens gräset. Vad är det för sätt?

– Det är inte sånt jag betalar honom för. Men jag vill att han ska svara att han är gårdskar, om nån skulle fråga. Jag har gett honom det som instruktion.

– Och vad betalar du honom för?

– Att vara vakthund, som du själv sa. Själv kallar jag det för övervakningstjänst. Jag är utsatt för hot och utpressning, det är därför.

Ludde slängde ett öga ut genom den öppna barackdörren, men ingen skymt av Berger. Han skulle vilja ha henne på plats när det började brännas. Inte otroligt att hon stod och tryckte vid skrotbilarna och tjuvlyssnade.

Tydligen fanns det en historia och Berger hade säkert konfronterat honom vid ett tidigare tillfälle. Hon kanske gjorde bedömningen att det var bättre att hon höll sig undan, att Letander skulle bli tillknäppt om hon lade sig i.

Ludde vände på en av de stoppade stolarna och grenslade den.

– Vem hotar dig?

– Det är en lång historia, men saken är den att jag var inblandad i en affärsverksamhet för några år sen som jag djupt

ångrar. Jag har försökt göra mig fri och rentvätta mig, men en av konsekvenserna är att jag tyvärr tvingas avveckla den här firman. Till våren hoppas jag att jag kan lämna industrifastigheten.

– Du svarade inte på min fråga: Vem hotar dig?

– Folk som anser att jag är skyldig att ställa upp. Ingen specifik person, den här verksamheten är så ljusskygg att det finns inte. Men jag har haft påhälsning i Stormansbodarna, det är därför Botkin är på plats.

– Jag kan tänka mig vem det är, sade Ludde. Eller vilka. Som hotar dig.

Letander såg plötsligt förvånad ut. Han satt fortfarande med fingrarna spretande över fanerskivan och kavajkragen spände över nacken.

– Det har alltså hänt nåt? frågade Letander lågt. Det är nåt ni undersöker?

– Japp. Och du är intressant i vår utredning.

Ludde vecklade fram sitt A4-papper. Det hade hunnit bli skrynkligt men fotografiet från färgskrivaren var intakt. Han reste på sig och strök ut papperet på skrivbordet.

– Du känner den här personen, eller hur?

Han försökte dra slutsatser av Letanders ansiktsuttryck, eller snarare av förändringen. Han såg munnen stelna, men hur han återfann fattningen. Precis som James Bond på åttiotalet skulle ha gjort.

– Ja, jag vet vem det är, men jag kommer inte ihåg namnet. Det är ivarjefall inte han som hotar mig. Han är bara ett verktyg. Precis som jag själv var, en gång i tiden.

– Och vad är det för verksamhet du pratar om?

– Utförsel av bilar. Mestadels gamla vrak som borde utranteras och gå till skrotning, men som samlas upp och fraktas över gränsen. Jag var med och organiserade exporten till Tyskland. I Tyskland är det andra led som tar över.

– Vilka led?

– I Tyskland lastas bilarna på båtar som går till Västafrika, men där hade jag aldrig nån insyn.

– Och nu är du utsatt för hot?

– Eftersom jag en gång varit inblandad så är jag ett perfekt mål. Man kräver att jag ska fortsätta leverera tjänster. Faktum är

att det kan vara rejält obehagligt. Det är ingen som tror att jag ska gå till polisen och det hade jag inte tänkt heller.

Han rätade upp sig på stolen och rättade till kavajen, som om han precis tagit ett avgörande beslut. Han lade armarna i kors över bröstet, precis som Ludde.

– Men nu har ni kommit själva, konstaterade han.

– Hur kan det bli nån lönsamhet i nånting sånt?

– Ärligt talat: Ingen aning. Jag fick betalt av tyskarna och min förtjänst var god. Du kanske förstår skälen till att jag slutade?

– Nej, berätta, sade Ludde.

– Jag ville inte verka utanför regelverket. Märk väl att jag gick in i det här i god tro, jag var naiv. Jag skulle aldrig befatta mig med nåt som är olagligt. Jag blev indragen helt oförskyllt, det var aldrig min avsikt att försöka lura staten och jag drog mig ur ganska omgående.

– Riktigt gripande, kommenterade Ludde.

– Du kan raljera, men en av konsekvenserna för mig personligen är att jag förlorar pengar. Pengar som jag satsat kommer inte tillbaka. Men det räcker inte med det, för det finns som sagt intressenter som inte vill släppa taget.

– Är du inte ett dugg intresserad av varför vi söker dig?

Letander bleknade under skäggstubben och var nära att lägga tillbaka handflatorna på bordsskivan.

– Jo, visst är jag det, sade han. Botkin nämnde ett försvinnande? Vad skulle jag ha med det att göra?

– En hantverkare som var anlitad av Nils-Johan Runde har försvunnit när han skulle bygga en trädgårdskompost som gränsar till din tomt. Vi har anledning att tro att han gick in på din tomt och att nånting hände där.

– Gick han in på min tomt? Såg Runde det?

– Hantverkaren hade med sig ett kuvert, sade Ludde och ignorerade frågan. Jag tror bygget av komposten bara var en förevändning. Han skulle in på din tomt och lämna ett kuvert till dig. Det du precis har berättat, stödjer den teorin. Hantverkaren var en del av hotbilden.

Letander tittade stumt och Ludde hann fortsätta:

– Det är lika bra att du säger som det är, Letander. Vad gjorde du måndagen den tredje augusti?

– Jag var i Stockholm hela förra veckan. Skulle det vara då som hantverkaren gick in på min tomt? I såna fall borde Botkin ha sett nåt. Jag kan prata med honom, om du vill?

– Gör gärna det. Vi misstänker brott och att det finns en koppling till skumraskverksamheten med skrotbilarna, den som du erkänner att du varit en del av.

– Vilken koppling? frågade Letander och spretade med fingrarna på bordsskivan.

– Hantverkarens bil är skriven på mannen på bilden. Den står förresten kvar på byvägen.

Berger äntrade plötsligt baracken, hon smet in bakom ryggen på Ludde som reflexmässigt gick åt sidan för att ge henne plats. Men hon klev inte fram, hon bara svepte med blicken över den torftiga interiören och hon hade sin mobiltelefon i handen i ögonhöjd, som att hon samtidigt läste på displayen. Ludde förstod att hon tog bilder.

– Är det okej om vi undersöker din tomt i Stormansbodarna? frågade hon med ett leende. Vi försöker hitta spår efter den försvunne hantverkaren.

– Javisst, absolut. Ni har min tillåtelse, jag ska meddela Botkin.

– Gott, sade Berger och därmed gick hon ut igen, lika oväntat som hon kom in.

Ludde tog fram två visitkort och lade dem på bordet framför Letander.

– Ring om du kommer på nåt. Du har numren både till mig och min kollega.

Letander samlade ihop korten utan att titta på dem.

– Självklart, det ska jag göra, sade han.

Ludde gick ut i det fria och ställde sig vid Berger som kisade mot utsikten över trädkropparna på andra sidan den tomma grusplanen.

– Här skulle man kunna anlägga nånting annat än en bilskrot, sade hon.

Ludde följde hennes blick för att försöka förstå vad hon menade.

– Nån trevlig rastplats och ett fik, fortsatte hon. Man ser ju långt ut över skogen. Det är riktigt vackert.

- Ursäkta, men jag är inte med på noterna, sade Ludde och pratade dämpat för att inte mannen i baracken skulle höra.
- Varför behövde du vara så otrevlig i tonen? Du lät aggressiv.
- På grund av det du sa, innan jag gick in, viskade Ludde. Att han inte var att lita på. Jag ville kanske skrämma upp honom.
- Är det en sån bra idé? Han kanske flyr fältet?
- Du har ju inte ens hört vad vi pratat om.
- Jodå, sade Berger, vartenda ord. Väggarna är tunna som papper.

Ludde tänkte inte stå utanför barackfönstret och dividera. Han gick därför till tjänstebilen, satte sig bakom ratten och väntade på att hon skulle komma efter. Men Berger dröjde sig kvar, hon trampade runt i gruset. Det såg ut som att hon på håll försöka titta in genom barackfönstret, men plötsligt vände hon bort blicken, som att hon blivit avslöjad.

Efter en stund satte hon sig och Ludde kunde starta motorn.

- Såg du nåt? frågade han och flinade.
- Hon ruskade på huvudet såg sammanbiten ut.
- Ivarjefall, sade hon, så får du planera att vi åker till Gävle för att tala med ägaren till Toyotan.
- Jag har redan planerat. Vi åker i morgon efter lunch. Om du vill följa med, vill säga?
- Jag ska med, det duger inte att åka ensam. Inte nu längre.

Ludde lade i backen och vände bilen. De körde ett varv runt grusplanen innan de lämnade platsen.